

POSTANOWIENIE

3 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 3 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Szpitalowi w N.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 25 lipca 2022 r., I ACa 838/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie na rzecz adw. A. K. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi M. S. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

(E.C.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 lipca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, uwzględniając częściowo apelację powoda M. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z 22 czerwca 2020 r. oddalającego jego powództwo o zapłatę przeciwko Szpitalowi w

N., zmienił ten wyrok i zasądził od pozwanego kwotę 6 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i oddalił apelację w pozostałej przeważającej części.

Powód od wyroku Sądu odwoławczego wniósł skargę kasacyjną, zarzucając:

- 1) naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię art. 355 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 444 § 1 i 445 § 1 k.c. polegającą na wadliwym uznaniu przez Sąd, że brak zauważenia wystąpienia powikłania tj. braku zauważenia uszkodzenia i braku zaopatrzenia uszkodzenia przez operatora wykonującego pierwotny zabieg otwarcia zatok obocznych nosa i usunięcia polipów nosowych, było adekwatne do standardów należytej staranności, jakiej się wymaga od lekarza, że nie było zawinione, że nie przybrało postaci deliktu - podczas gdy od lekarza wymaga się najwyższej staranności, zaś co potwierdził biegły uszkodzenie dokonane przez operatora wykonującego pierwotny zabieg powinno być przez niego zauważone i zaopatrzone, czego nie uczyniono we właściwym czasie,
- 2) niewłaściwe zastosowanie art. 361 k.c. w zw. z art. 6 k.c. wskutek przyjęcia braku adekwatnego związku przyczynowo-skutkowego między powstałą odma śródczaszkową a utratą zmysłu powonienia i smaku przez powoda, podczas gdy odma śródczaszkowa (jak wskazał biegły) powstała na skutek braku zaopatrzenia powikłania przez operatora wykonującego pierwotny zabieg, a utrata zmysłów powstała w wyniku koniecznej operacji neurochirurgicznej niwelującej przyczynę powstania odmy śródczaszkowej, tj. skutki pierwotnego braku wykrycia i zaopatrzenia powołanego uszkodzenia (powikłania).

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność mającą wynikać z oczywistego naruszenia przepisów prawa. Zdaniem powoda z uwagi na brak uznania przez Sąd wystąpienia związku przyczynowo-skutkowego oraz deliktu wydano oczywiście wadliwe orzeczenie.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w

orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie poprzez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sposób w jaki należy prawidłowo uzasadnić wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania był przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadniając twierdzenia o oczywistej zasadności skargi stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ. i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.). Uzasadnienie wniosku strony skarżącej pomija całkowicie aspekt „oczywistości” zasadności skargi i ogranicza się do powtórzenia zarzutów kasacyjnych oraz części argumentacji przedstawionej na ich uzasadnienie, nie wskazując przy tym wprost przepisów, które miały doznać oczywistego naruszenia. Sąd Najwyższy wyjaśnił w dotychczasowym orzecznictwie, że uzasadnienie wniosku nie może polegać na powtórzeniu, choćby w zmodyfikowanej formie, podstaw kasacyjnych bądź ich uzasadnienia, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny zasadności postawionych zarzutów, która na obecnym etapie postępowania byłaby niedopuszczalna (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, nie publ.). Przy ocenie spełnienia powołanej przesłanki przyjęcia skargi należy mieć na uwadze, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej ani prawnej prawomocnych orzeczeń, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie ewentualnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć. Przyczyna kasacyjna, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., oceniana z perspektywy

publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, zakłada wykazanie, że zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie i jednoznacznie błędne, czemu skarżący nie sprostał.

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że już wstępna analiza podstaw kasacyjnych oraz zaskarżonego orzeczenia prowadzi do jednoznacznego wniosku, że nie można skutecznie twierdzić, że doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście błędne. Sprawa należy do skomplikowanych i złożonych z uwagi na swój medyczny charakter oraz rozbudowany stan faktyczny. Ponadto skarżący przeciwstawia ustalonemu przez Sąd stanowi faktycznemu własną jego wersję (choć w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. jest to niedopuszczalne) na podstawie, której dokonuje oceny prawnej zgłoszonego żądania zasądzenia od pozwanego Szpitala kwoty 394 000 zł jako zadośćuczynienia związanego ze szkodą medyczną. Sąd drugiej instancji mianowicie akceptował - jak można założyć - ustalenie Sądu pierwszej instancji, że występująca u powoda utrata węchu jest następstwem uszkodzenia nerwów węchowych, które nastąpiło w trakcie pierwotnej operacji, jak również jest związane z przebytą później operacją neurochirurgiczną. Kwestia ocen Sądu co do braku związku przyczynowego pomiędzy poszczególnymi zdarzeniami nie budzi oczywistych wątpliwości. Z kolei spowodowanie wystąpienia u powoda odmy śródczaszkowej, które jednak nie pozostaje w związku z utratą przez niego zmysłów powonienia i smaku (opinia biegłego k. 102 , pkt 14), Sąd odwoławczy ocenił w kategorii nieudzielenia należytego świadczenia zdrowotnego (art. 4 ust. 1 ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta - jedn. tekst: Dz. U. z 2012 r. poz. 159 ze zm.), nie łącząc tego zachowania lekarza ze skutkiem w postaci ostatecznego stanu zdrowia powoda i utratą przez niego zmysłu węchu i smaku.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego poniesionych przez stronę pozwaną orzeczono stosownie do art. 102 k.p.c. w zw. z art. art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2022 r., poz. 1184 ze zm.), a także § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r. poz.1964) znajdujących zastosowanie poprzez analogię w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 19 kwietnia 2023 r., SK 85/22 (OTK-A 2023, poz. 41), zaznaczając, że zasądzona kwota obejmuje całość należności pełnomocnika z urzędu w tym także podatek VAT.

(E.C.)

(r.g.)